

BARCELONEJANT

NATÀLIA
Farré

L'ovella no tan negra dels Güell

CHRISTIAN MORALES

►► Carmen Güell, impulsora de l'exposició sobre l'obra de la seva avantpassada, observa un dels quadros favorits de la família, dilluns passat.

Visitar el Palau Güell amb una **Güell** per partida doble té el seu què. **Carmen Güell Malet y de Travy** descendeix de dos dels fills d'**Eusebi Güell**, el que portava el seu nom, i d'**Isabel**, la primogènita del protector de **Gaudí**. El doble llinatge s'explica perquè els seus avis eren cosins, no es pensin. L'entrada a palau, però, no té res a veure amb els seus besavis i sí molt amb una altra de les filles del patrici barceloní: **Maria Lluïsa**, la més artista de tots els fills del mecenes i industrial.

No només això. També va ser la més seva. Independent, amb caràcter i una mica excèntrica. «No sé si tant com per dir que era l'ovella negra de la família però sí que era molt diferent dels seus germans. No va fer el que s'esperava d'ella», afirma la descendent. ¿I què se n'esperava? Doncs el que corresponia a una dona de bona família d'aquella època: que es casés i es dedicués a les seves coses, o sigui, a res. **Maria Lluïsa** no es va casar: «Va ser una soltera recalçant per elecció». Tampoc s'esforçava gaire per lluir: «Ni era presumida, ni li agradaven els modelets femenins». Era contestatària: «El seu pare deia que no podia parlar amb ella perquè l'hi discutia tot». I, a més, valorava la independència: «Es va comprar una casa al poble de Comillas, rústica i antiga, per allunyar-se del controlat entorn familiar del palau de Sobrellano».

Això va ser durant els estiuajos, llavors molt llargs, i més entre els llinatges acabats. A l'hivern, resi-

dia al palau Güell amb la família. I durant tot l'any es dedicava al que li agradava: la pintura. També a la música, com la seva germana **Isabel** que sense ser tan, diguem-ne, radical com **Maria Lluïsa**, es va entregar a la composició, activitat tan vetada a la dona com la pintura al misogin segle XIX i principis del XX. Com a mostra, la firma de la pintora: MLG. Una manera de no indicar el seu gènere i així evitar comparacions amb els seus companys masculins, els bons, se suposava.

Però la **Güell** bohèmia i excèntrica va tenir sort. Era filla de qui era, algú que estimava les arts i li va donar l'educació que desitjava. A més d'instal·lar-li un taller a la sala de billar del palau perquè pogués crear. Hi va pintar els seus quadros, impregnats de japonisme, influència que s'estilava llavors, i molt moderns per a l'època. Sempre flors, però silvestres. Res de bodegons a l'antiga. I sempre amb fons foscos, abstractes i gairebé inacabats. Una estètica de la qual es va impregnar a París, el 1885, quan la família s'hi va instal·lar fugint de l'epidèmia de còlera que devastava Barcelona.

I una pintura gens afectada per al que podia esperar-se d'una dona aristòcrata a qui en el seu cercle coneixien com la *pintora de les roses*. Així s'esmentava als obituaris que li va dedicar la premsa de l'època. Doncs les seves obres eren conegudes. Es diu que els primers quadros adquirits per l'ajuntament firmats per una dona eren seus. I va exposar. Ho

Maria Lluïsa va ser la més independent i excèntrica de les filles del protector de Gaudí

Va desafiar la misogínia artística de l'època i les convencions socials amb la pintura

No va trencar amb la seva classe i va heretar el palau Güell, on ara s'exhibeix la seva obra

va fer a la Sala Parés i a les Galeries Laietanes, però a diferència de la seva amiga **Maria Lluïsa Vidal** no es va professionalitzar mai. «No sé si perquè no va voler o perquè no la van deixar fer-ho. El que és segur és que no es va lucrar mai amb un quadro. No concebia la seva venda», explica **Carmen**. Coses de la no necessitat. Els regalava. O es quedaven a la família. Lloc d'on provenen la quarantena de teles que s'exposen a la que va ser casa seva.

Els dilluns, dia de rebuda

«Els conec tots de memòria», afirma **Carmen**, no en va ara decorar els salons dels descendents de **Maria Lluïsa**. Amb la mostra, la seva rebuda vol treure de l'oblit el talent amagat de la seva avantpassada, una dona avançada al seu temps. Perquè la filla d'**Eusebi Güell** no tan sols va pintar saltant-se les convencions socials, també es va implicar en *Feminal*, la revista que promovia l'emancipació femenina. Però que ningú s'espanti. L'ovella no era tan negra. Ja que va heretar el Palau Güell juntament amb la seva germana **Mercè**, i no va trencar mai amb la seva classe. Allà estaven els denominats *Lunes de Casa Güell*, «dia de rebuda de l'aristocràtica artista **Maria Luisa Güell**», segons recullen les notes de societat dels diaris de principis de segle. Dies de rebre visites en què, s'afirma, la flor i nata de la societat barcelonina s'ajuntava per escoltar música i jugar al mahjong. ≡

OBSERVATORI

Colau es troba amb portals de lloguer per fixar un índex de preus

EL PERIÓDICO
BARCELONA

La vivenda va marcar l'activisme d'Ada Colau i va ser la plataforma sobre la qual va edificar la seva candidatura municipal. Com a alcaldessa, un dels problemes més greus que ha d'afrontar és l'increment dels lloguers a la ciutat, que estan arribant a nivells que dificulten a molts inquilins l'opció de renovar el seu contracte, i a molts barcelonins, seguir residint a la ciutat. Entre altres mesures, i en vista que limitar per llei els lloguers, com reclama Colau, no entra dins de la competència municipal, el consistori i l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) van crear l'Observatori Metropolità de la Vivenda, i una de les tasques d'aquest organisme serà la de fixar un índex de preus de lloguer, per barris. Un termòmetre que ha de servir perquè un sàpiga a què aténir-se quan busca un pis.

El consistori persegueix un indicador per a l'àrea metropolitana de BCN

Colau va iniciar ahir el procés amb una reunió amb representants de diverses plataformes que ofereixen pisos de lloguer a internet (Airbnb, Habitaclic, Idealista, Yaencontre...), així com amb representants de l'Associació de Promotors de Catalunya, del Consell Superior de Col·legis d'Arquitectes d'Espanya, de la Taula del Tercer Sector i del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, entre altres. L'alcaldesa va convidar els seus interlocutors a integrar el consell de l'observatori.

COM BERLÍN O PARÍS // Colau va subratllar que el Govern central «no fa política de vivenda», cosa que segons ella obliga l'ajuntament a duplicar-la, per exemple, en l'entrega d'ajudes per al lloguer. L'alcaldesa va recordar que en altres països hi ha ciutats que compten amb mecanismes per informar els seus veïns de quin lloguer han d'afrontar: «La situació especial de Barcelona ens obliga a mirar més enllà i interessar-nos en mesures com les que prenen Berlín o París», ciutats amb sistemes per orientar sobre el preu del lloguer amb índexs de referència.

El gerent d'Habitatge, Javier Burón, que s'encarrega de centralitzar l'actuació en aquest camp, va subratllar que l'índex de preus ha de sortir de la interacció entre tots els sectors afectats, des de l'Administració fins a les plataformes: «Si no el construïm entre tots, no servirà». ≡